
Sieradz, ul. Dominikańska 11, AZP 70-45/-

Informator Archeologiczny : badania 26, 129

1992

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Sieradz, ul. Dominikańska 11
AZP 70-45/—

Muzeum Okręgowe w Sieradzu

Badania prowadziła mgr Anna Kufel-Dzierzgowska. Finansowane przez Muzeum Okręgowe w Sieradzu. Pierwszy sezon badań. Osadnictwo miejskie późnośredniowieczne i nowożytne.

W związku z przeznaczeniem terenu na działki budowlane przeprowadzono archeologiczne badania ratownicze. Wykop o wymiarach 2,5 x 10 m usytuowano na terenie posesji nr 11, na zakręcie ulicy Dominikańskiej.

Górne warstwy były zniszczone wkopami nowożytnymi — w części południowej do gł. 100 cm, w części północnej do gł. 140 cm. W odległości 2,5–3,5 m od profilu południowego wykop był przecięty nowożytnym wkopem wchodzącym w całość (do gł. 3,5 m). Na dnie wkopu znajdował się kanał zbudowany z cegieł spojonych zaprawą wapienną, wypełniony wodą. Wykonano go zapewne w XIX w. W partii wykopu między wkopem i profilem południowym wyróżniono 3 fazy budowlane, oddzielone od siebie warstewkami spalenizny (na gł. 150, 200, 260 cm).

Faza I. Odsłonięto ślad po narożniku budynku drewnianego. Płytki wkop w całość (25 cm) wypełniony był gruzem ceglanym, na którym ułożono podłogę. Nad nią wypełnisko o miąższości 60 cm stanowiła ciemna ziemia gliniasta z bardzo dużą ilością węgla drzewnych, drobnych fragm. gruzu ceglanego, polepy i ułamków ceramiki, którą datować można na okres późnośredniowieczny.

Faza II. Na gł. 150–200 cm zalegała warstwa gliniastopiaszczystej, ciemnobrązowej ziemi, przemieszanej z grudkami polepy, węglami drzewnymi, ułamkami ceramiki i kafli płytowych. Niektóre fragm. mają zieloną polewę. W stropie tej warstwy zalegała warstewka spalenizny o miąższości ok. 5 cm. Fazę tę datować można na XVI–XVII w.

Faza III. Na gł. 80–150 cm zalegała warstwa polepy z dużą ilością węgla drzewnych i ułamki ceramiki datowanej na XVIII w.

W wykopie odsłonięto tylko północno-wschodnią część obiektów. W pozostałej partii części południowej wykopu warstwy były przemieszane aż do cała, tj. do gł. ok. 250 cm. Przy profilu północnym do gł. 140 cm warstwy były przemieszane. Na tej głębokości pojawił się bruk kamienny, stanowiący nawierzchnię ulicy przebiegającej w kierunku wschód-zachód, skośnie do obecnego układu. Bruk był wypukły, umocniony na brzegu kamieniami. Ułożono go na nasypie składającym się z 2 warstw: na spodzie z gruzu ceglanego i wyżej z piasku. Na odcinku między brukiem a ok. 4 m na południe od profilu, na gł. 140–200 cm znajdowało się wysypisko śmieci (ułamki ceramiki, skorodowane przedmioty żelazne, fragm. kafli i szkła, kości zwierzęce) datowane na XVII–XIX w. Poniżej zalegała warstwa ciemnej, piaszczysto-gliniastej ziemi z ceramiką późnośredniowieczną.

Mimo niewielkiej odległości od XIII-wiecznego klasztoru poddominikańskiego nie stwierdzono występowania warstwy związanej z tym obiektem.

Najstarsze zabytki datować można nie wcześniej niż na XIV w.

Badania będą kontynuowane.

Strzembkowo, st. 3, gm. Inowrocław, woj. bydgoskie patrz późne średniowiecze

Tarnobrzeg-Dzików, st. 1 patrz późne średniowiecze

Tarnów, st. 5 patrz późne średniowiecze